

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/246/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1308209365
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1308209365.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a sudcov JUDr. Zuzany Kučerovej a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobcu: A. E. J., B. Č.. X, K., zast. advokátskou kanceláriou agner & partners, s.r.o., Špitálska 10, Bratislava, proti žalovanému: Q. A.. A. P.U., C. Č.. X, K., zast. advokátom JUDr. Júliusom Jánošíkom, Bratislava, Klincová č. 35, o určenie neplatnosti právneho úkonu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo 4. júna 2018 č. k. 21C/101/2008- 794, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

Žalovanému sa proti žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výšku trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že zmluva o usporiadaní vzájomných vzťahov z 18. 12. 2001 je neplatným právnym úkonom. Žalovanému súd prvej inštancie priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že Rada Štátneho fondu telesnej kultúry uznesením z 28. 3. 2001 č. 11/01 odporučila schváliť pre žalobcu sumu 30 miliónov Sk na výstavbu G. E. R. (G.). Na základe uznesenia toho istého orgánu č. 27 z 24. 7. 2001 bola žalobcovi poskytnutá záloha 10 % zo sumy 30 miliónov Sk. Minister školstva rozhodnutím z 8. 8. 2001 schválil poskytnutie finančných prostriedkov pre žalobcu vo výške 30 miliónov Sk. Dňa 16. 8. 2001 žalobca uzavrel so Štátnym fondom telesnej kultúry zmluvu č. 272, ktorou sa dojednálo, že fond poskytne žalobcovi príspevok na výstavbu G. vo výške 30 miliónov Sk, okrem iného za podmienky, že žalobca v termíne do 30. 10. 2001 predloží stavebné povolenie a projekt stavby. Listom z 30. 10. 2001 žalobca požiadal Štátny fond telesnej kultúry o predĺženie termínu predloženia stavebného povolenia do 30. 11. 2001, čomu fond vyhovel. Žiadosťou zo 6. 12. 2001 žalobca požiadal Štátny fond telesnej kultúry o predĺženie termínu zúčtovania finančných prostriedkov 30 miliónov Sk z pôvodného termínu 31. 12. 2001 na 31. 3. 2002. Ministerstvo financií SR listom z 19. 12. 2001 č. 20983/2001- 42 povolilo žalobcovi výnimku z časového použitia rozpočtových prostriedkov na výstavbu G. do 31. 3. 2002. Dňa 22. 8. 2001 bola žalobcovi poukázaná suma 3 milióny Sk a dňa 27. 12. 2001 suma 27 miliónov Sk. Dňa 5. 6. 2001 vydal Okresný úrad Bratislava III, odbor životného prostredia rozhodnutie o umiestnení stavby č. 401 s názvom „G. E. R. K., O. F.“ v areáli existujúcich tenisových dvorcov a ústredného tenisového dvorca na parcelách č. XXXXX/XX, XX, XX, Č.. XXXXX/X, X, XX, XX. Z LV pre kat. úz. G. M. Č.. XXXX vyplýva, že žalovaný je vlastníkom susedných nehnuteľností parc. Č.. XXXXX/XX, XX, XX, XX a administratívnej budovy A.. Č.. XXX postavenej na parcele č. XXXXX/XX. Krajský úrad v Bratislave rozhodnutím z 20. 8. 2001 zamietol

odvolanie žalovaného proti rozhodnutiu o umiestnení stavby č. 401 a potvrdil napadnuté rozhodnutie Okresného úradu Bratislava III z 5. 6. 2001. Žalovaný sa domáhal preskúmania zákonnosti uvedeného rozhodnutia Krajského úradu v Bratislave, ale Krajský súd v Bratislave uznesením z 30. 11. 2001 č. k. 24S/213/01 konanie zastavil z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku. Dňa 18. 12. 2001 strany uzavreli Zmluvu o usporiadaní vzájomných vzťahov. V čl. II bod 1 písm. a/ zmluvy sa žalobca zaviazal vybudovať stavbu G. O. odľa výkresu tvoriaceho prílohu zmluvy tak, aby všetky nadzemné podlažia objektu SO-01 boli vzdialené od hranice pozemku žalovaného minimálne 1,5 m. V čl. II bod 1 písm. b/ zmluvy sa žalobca zaviazal vybudovať nové prehľadné oplotenie medzi pozemkami žalobcu a žalovaného podľa návrhu tvoriaceho prílohu zmluvy. V čl. II bod 1/ písm. c/ sa žalobca zaviazal zabezpečiť a dojednať u zmluvných partnerov, aby pri výstavbe G. zdvíhacie mechanizmy nezasahovali ponad pozemky žalovaného a aby zmluvní partneri žalobcu na tieto pozemky nevstupovali. V čl. II bod 1 písm. d/ sa žalobca zaviazal zabezpečiť, aby počas stavebných prác lešenie, pracovné plošiny a pod. boli zriadené tak, aby bol znemožnený a vylúčený prístup na pozemky žalovaného. V čl. II bod 1 písm. e/ sa žalobca zaviazal zabezpečiť vylúčenie padania stavebného materiálu, sute, odpadu, prachu na pozemok žalovaného. V čl. II bod 2 bolo dojednané zriadenie vecného bremena spočívajúceho v bezplatnom a trvalom odovzdaní 3 parkovacích boxov v podzemných garážach stavby G. žalovanému do 20 dní od kolaudácie stavby G.. V čl. II bod 3 písm. a/, b/ zmluvy sa žalovaný zaviazal vydať písomný súhlas so stavebným povolením stavby G. a vziať späť žalobu a návrh na nariadenie predbežného opatrenia vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 24S/213/01. V čl. IV bod 3 zmluvy sa žalobca zaviazal zaplatiť žalovanému za porušenie povinnosti uvedenej v čl. čl. II bod 1 písm. a/ zmluvnú pokutu vo výške 1.000.000,- Sk, za porušenie povinnosti uvedenej v čl. II bod 1 písm. b/ zmluvnú pokutu vo výške 300.000,- Sk, za porušenie povinností uvedených v čl. II. bod 1 písm. c/, d/ zmluvnú pokutu vo výške po 500.000,- Sk, za porušenie povinnosti uvedenej v čl. II: bod 1 písm. e/ zmluvnú pokutu vo výške 30.000,- Sk a napokon za porušenie povinnosti uvedenej v čl. II bod 2 zmluvnú pokutu vo výške 1.000.000,- Sk. V čl. V bod 2 zmluvy účastníci prehlásili, že táto nebola uzavretá v tiesni alebo za nápadne nevýhodných podmienok. Listom z 22. 5. 2002 žalovaný uplatnil u žalobcu zmluvnú pokutu 500.000,- Sk z dôvodu, že stavebné stroje boli postavené v tesnej blízkosti oplotenia objektu žalovaného a časťou svojej konštrukcie oplotenie presahovalo nad pozemky žalovaného. Návrhom z 25. 6. 2002 žalobca požiadal Okresný úrad Bratislava, odbor životného prostredia o povolenie zmeny stavby G. pred dokončením rozšírením objektu SO-01 Päťdvorcovej tenisovej haly v moduloch 14 až 17 o 1 z dôvodu, že v priebehu prípravy výstavby G. žalobca sa po rokovaniach s T. snažil získať vyššie hodnotenie vlastných zariadení v rámci svetového rebríčka a zúženie stavby a zúženie stavby tenisového kurtu o 1 m bolo zrealizované v rámci schvaľovania projektu pre stavebné povolenie ako ústup voči neodôvodniteľnému nátlaku jedného z účastníkov stavebného konania. Okresný úrad Bratislava III, odbor životného prostredia rozhodnutím z 21. 11. 2002 č. 2002/12922-150/151-EDA-31 povolil stavebníkovi - žalobcovi zmenu rozostavanej stavby v zmysle vyššie uvedenej žiadosti žalobcu, teda rozšírenie tenisovej haly v moduloch 14 až 17 o 1 m. Odvolanie žalovaného proti tomuto rozhodnutiu Krajský úrad v Bratislave rozhodnutím zo 14. 2. 2003 č. W-441/2003-OBT zamietol. Krajský súd v Bratislave rozhodnutím z 24. 6. 2004 č. k. 1S/54/03 uvedené rozhodnutie Krajského úradu v Bratislave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne Krajský stavebný úrad v Bratislave rozhodnutím zo 6. 12. 2005 č. A/2004/1298-OBT zrušil rozhodnutie Okresného úradu v Bratislave z 21. 11. 2002 č. 2002/12922-150/151-EDA-31 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalobca v žalobe uvádzal, že predmetnú zmluvu uzavrel v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok a preto ide o neplatný právny úkon. Ďalej tvrdil, že zmluvné dojednania ohľadom zmluvnej pokuty a odovzdania 3 garážových boxov žalovanému sú neplatné pre rozpor s dobrými mravmi.

3. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil záver, že žaloba nie je dôvodná. K otázke neplatnosti predmetnej zmluvy z dôvodu, že bola podľa žalobcu uzavretá v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok, súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: „Čo sa týka dôvodu neplatnosti predmetnej zmluvy pre rozpor s § 49 OZ a to, že zmluva bola uzatváraná v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok, ani túto skutočnosť nemal súd preukázanú, pričom riadiac sa názorom odvolacieho súdu, ustanovenie § 49 OZ priznáva účastníkovi, ktorý uzatvoril právny úkon v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok právo od zmluvy odstúpiť, kedy by sa zmluva od začiatku zrušila. Žalobca však do dnešného dňa od predmetnej zmluvy neodstúpil, nevyužil toto právo. Keby tak bol učinil, predmetná zmluva by prestala existovať a nebol by dôvod určovať jej neplatnosť z dôvodu § 49 OZ.“

4. Čo sa týka neplatnosti predmetnej zmluvy o usporiadaní vzájomných vzťahov z dôvodu jej rozporu s dobrými mravmi, súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: „V prvom rade

je potrebné poznamenať, že žalobca a žalovaný sú právnické osoby a predmetnú Zmluvu o úprave vzájomných vzťahov zo dňa 18. 12. 2001 uzatvárali v zmysle Obchodného zákonníka. Z dôvodu, že Obch. zák. neobsahuje osobitnú úpravu o právnych úkonoch v rámci obchodných záväzkových vzťahov, vychádzal súd podľa ustanovení OZ. Čo sa týka dôvodu absolútnej neplatnosti predmetnej zmluvy podľa § 39 OZ, teda pre rozpor s dobrými mravmi. Dobré mravy sa v súdnej praxi používajú ako kritérium obmedzujúce subjektívne práva v ich obsahu alebo častejšie obmedzujúce výkon subjektívnych práv. Ich obsah spočíva vo všeobecne platných normách morálky, pri ktorých je daný všeobecný záujem ich rešpektovania. Zmyslom § 3 ods. 1 OZ je zamedziť výkonu práva, ktorý síce zodpovedá zákonu, avšak odporuje dobrým mravom, teda keď výkon práva je formálne v súlade so zákonom, ale jeho cieľom je dosiahnutie iného výsledku než dotknutá právna norma vo všeobecnosti predpokladá. Zásada dobrých mravov má dopad i na zmluvné vzťahy, ktorých účastníci využili v rámci zmluvnej voľnosti možnosť odchyliť sa od dispozitívnej normy, ale dosah zmluvného konsenzu na právne postavenie jednej zo strán je výrazne negatívny. V obchodnoprávných vzťahoch platí, že výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu (§265 Obch. zák.). Ide o ustanovenie podobné ako § 3 ods. 1 Obč. zák. Zásady poctivého obchodného styku treba chápať ako pravidlá slušného správania sa podnikateľov nielen vo vzájomnom styku, ktoré dodržia všetci čestní a poctiví obchodníci. Podľa judikátu NS ČR č. 21Cdo 70/2004 ak konajúci síce koná v medziach svojho práva, ale prostredníctvom realizácie správania sa, inak dovoleného právom, sleduje poškodenie druhého účastníka právneho vzťahu, ide síce o výkon práva, ale o jeho závadný výkon, keď konanie a jeho výsledok sa možno celkom zhodujú s výsledkom, ktorý malo právo na zreteľ, ale keď bolo konanie urobené nie za účelom dosiahnutia výsledkov, na dosiahnutie ktorých bola konajúcemu prepožičaná ochrana, ale aby sa dosiahlo iných výsledkov ako nevítaného vedľajšieho následku tohto konania. Pri aplikácii § 3 ods. 1 OZ je potrebné vziať zreteľ na to, či a nakoľko ten-ktorý z účastníkov právneho vzťahu, ktorý sa dovoľáva rozporu s dobrými mravmi, vyvinul dostatočnú mieru starostlivosti a predvídavosti pri uzatváraní konkrétneho právneho vzťahu s prihliadnutím na dôsledky z tohto plynúce v budúcnosti. Podľa judikátu NS SR č. 3 Cdo 49/1996 dispozičné vlastnícke právo možno len výnimočne obmedzovať zákonom; také obmedzenie musí rešpektovať zásadu, podľa ktorej má vlastnícke právo všetkých vlastníkov rovnaký zákonný obsah a ochranu. Podľa judikátu NS ČR č. 28 Cdo 1853/2002 za rozpor s dobrými mravmi nemožno považovať správanie sa účastníkov v priebehu vlečúceho sa sporu, pretože tam ide o realizáciu ich práv ustanovených zákonom v súdnom konaní. V tejto súvislosti mal súd teda z vykonaného dokazovania za preukázané, že iniciátorom uzatvárania predmetnej Zmluvy zo dňa 18. 12. 2001 bol jednoznačne žalobca, ktorý akceptoval práva a povinnosti jej účastníkov obsiahnuté v obsahu zmluvy. Ako vyplýva zo samotného znenia zmluvy, táto bola uzatváraná za účelom úpravy vzájomných vzťahov účastníkov a usporiadania novovzniknutého stavu v súvislosti so stavbou G. žalobcu na základe vtedajších znalostí rozsahu negatívneho vplyvu stavieb G.. Je nemiestne tvrdenie žalobcu, že skutočným motívom uzavretia predmetnej Zmluvy zo strany žalovaného bolo získať neadekvátne výhody na úkor žalobcu, a nie zamedzenie negatívneho vplyvu stavby G. na stavbu žalovaného a to práve z dôvodu, že práve žalobca žiadal žalovaného o uzavretie zmluvy, preto on mal mať pripravený riadny projekt na stavbu G., ktorou by nad mieru neobťažoval susedné nehnuteľnosti. Rozhodnutie o umiestnení stavby G., O. F., K. v prospech žalobcu bolo vydané dňa 5. 6. 2001 a dňa 19.12. 2001 po uzavretí predmetnej Zmluvy bolo vydané i stavebné povolenie s tým, že žalobca sa zaviazal dodržať vzdialenosť objektu SO-01 od hranice pozemku žalovaného 1,5 m, čo bolo aj deklarované v Zmluve. Svedok B.. L. C., v tom čase vedúci stavebného úradu poprel, že by vydanie stavebného povolenia stavby G. podmieňoval súhlasom žalovaného ako vlastníka vedľajšej nehnuteľnosti a účastníka stavebného konania. Časový stres, do ktorého sa žalobca dostal z dôvodu snahy o získanie finančných prostriedkov zo ŠFRK, v žiadnom prípade nespôsobil žalovaný, ale sám sebe žalobca tým, že síce tento od marca 2001 mal vedomosť o odporučení schválenia sumy 30 mil. Sk, ktorá časť mu bola aj vyplatená v auguste 2001 a že poskytnutie týchto financií je viazané na predloženie stavebného povolenia na stavbu G. do 30. 10. 2001, na čo sa dobrovoľne v auguste 2001 i zaviazal (neskôr predĺžené do 31. 12. 2001), avšak sám žalobca, ktorý tvrdí, že v strese uzatváral predmetnú Zmluvu, z dôvodu svojho omeškania a nedôslednej prípravy (či už dokumentačnej ako i finančnej) pri príprave projektu výstavby G. v hodnote 300 mil. Sk sám sebe zavinil ním tvrdený časový stres. Nemôže byť na ujmu žalovaného, aby súd neplatnosť predmetnej Zmluvy zo dňa 8. 12. 2011 pre rozpor s dobrými mravmi odvodzoval od okolností uzavretia Zmluvy a to výlučne len tvrdeným časovým stresom žalobcu, ktorý sa mal odraziť na obsahu Zmluvy, zvlášť keď tento časový stres si zavinil sám žalobca ako podnikateľ s vedomím podnikateľských rizík. Nie je v žiadnom prípade možné pripustiť tvrdenie žalobcu (ako i odvolacieho súdu), že žalovaný zneužil a využil vtedajšie postavenie žalobcu, ktorý potreboval urýchlene získať stavebné povolenie. Je zarážajúce, že žalobca už krátku dobu po uzatvorení Zmluvy zo dňa 18. 12. 2001 začal porušovať podmienky Zmluvy, na ktoré

sa sám zaviazal, a to podmienky pri postupe výstavby stavby (čl. II bod 1 písm. a/, b/, c/), na ktorú skutočnosť ho žalovaný listom zo dňa 22. 5. 2002 upozornil a vyzval ho na zaplatenie zmluvnej pokuty podľa Zmluvy. Súčasne v tomto období žalobca bez oznámenia žalovanému, na čo sa taktiež zaviazal čl. III bod 1, písm. a/;i/) začal realizovať stavbu G. v rozpore so stavebným povolením, a to svojvoľne vo vzdialenosti 0,5 m od hranice pozemku žalovaného a po polroku už dňa 25. 6. 2002 žiadal Okresný úrad Bratislava, odbor životného prostredia o zmenu stavby G. pred dokončením rozšírením objektu SO-01 päťdvorcovej haly v moduloch 14 až 17 o 1 m podľa novej priloženej dokumentácie. Konanie žalobcu preukazuje, že práve žalobca istivo uzavrel predmetnú Zmluvu s právami a povinnosťami oboch zmluvných strán, avšak s vedomím, že práve on Zmluvu nebude dodržiavať a následne sa zmluva zruší. Túto skutočnosť mal súd potvrdenú Zápisom č. 03/2002 z 22.03.2002, keď na zasadnutí Výkonného výboru žalobcu bolo uložené generálnemu sekretárovi žalobcu zrušiť platnosť tejto zmluvy, z ktorého dôvodu žalobca podal túto žalobcu na súd, ale aj z rozhodnutia Okresného úradu Bratislava III, odbor ŽP zo dňa 2. 1. 2003, kedy bola žalobcovi za správny delikt porušovania povinností pri výkone stavebných činností (bod 21 odôvodnenia tohto rozsudku) uložená poriadková pokuta. Práve takéto konanie žalobcu súd vyhodnotil ako v rozpore s dobrými mravmi. Predmetná zmluva bola sporovými stranami uzavretá za účelom vylúčenia v budúcnosti negatívnych vplyvov stavby G. na susedné nehnuteľnosti žalovaného, čo si v čase jej uzavretia uvedomoval a deklaroval aj žalobca, avšak s odstupom času v snahe zneplatniť predmetnú Zmluvu tvrdí presný opak, že stavba nemá žiaden negatívny vplyv na nehnuteľnosti žalovaného. Súd takéto konanie žalobcu považuje za rozpor s dobrými mravmi, kedy zmluvná strana, ak chce niečo dosiahnuť, uchyluje sa k rozporným tvrdeniam v snahe vyhnúť sa plneniu zo zmluvy. Čo sa týka proporcionality zmluvných pokút, je nepochybný účel a subjekty, ktoré predmetnú zmluvu uzatvárali. Žalobca ako stavebník v stavebnom konaní aktívny a žalovaný ako pasívny vlastník susedných nehnuteľností. Je nepochybné, že v rámci stavebného konania vyvíja práve stavebník aktívnu stavebnícku činnosť pri výstavbe stavby, na ktorú má právoplatné stavebné povolenie a vlastník susednej nehnuteľnosti je povinný v rámci určitých medzí trpieť výkon takejto činnosti. Práve takejto definícii zmluvných strán uvedenej Zmluvy samozrejme zodpovedajú aj ustanovenia o zmluvných pokutách viažucich sa na porušovanie dojednaných povinností. V predmetnej Zmluve je sú síce uvedené pre prípad porušenia zmluvných povinností žalobcom pre neho 7 zmluvných pokút a pre žalovaného 2 + nárok na náhradu škody, avšak s prihliadnutím na charakter a účel uzavretej Zmluvy je nepochybné, že pri výstavbe a stavebnej činnosti s tým súvisiacej plynú pre stavebníka a investora nepochybne viac povinností ako pre pasívneho vlastníka susedných nehnuteľností s prihliadnutím aj na výšku zmluvnej pokuty pre žalovaného v čl. IV bod 2 písm. ab/ Zmluvy (300.000 Sk denne!), ktorá niekoľkonásobne prevyšuje sumu všetkých zmluvných pokút žalobcu. Bližšie k zmluvným pokutám sa súd vyjadruje i v bode 37 a 38 tohto odôvodnenia, avšak ani z dôvodu neproporcionality zmluvných pokút sporových strán súd nezistil neplatnosť zmluvy pre rozpor s dobrými mravmi. Rozpor s dobrými mravmi videný žalobcom v tom, že skutočným motívom uzavretia predmetnej Zmluvy žalovaným bolo získanie majetkového prospechu, finančných výhod a že existuje zásadný nepomer medzi zmluvnými právami a povinnosťami zmluvných strán súd vyhodnotil ako nedôvodný s poukazom na skutočnosť, že predmetná zmluva síce obsahuje sankcie za porušenie podmienok zmluvy vo forme zmluvných pokút, avšak je potrebné uviesť, že ak by sa žalobca správal a konal v súlade s povinnosťami, na ktoré sa zmluvou zaviazal, žalovaný by nemal nárok ich voči žalobcovi uplatňovať a žalobca by sa tak vyhol akejkoľvek obave zmluvných pokút. Žalovaný si do dnešného dňa od roku 2002 uplatnil nie súdnou cestou voči žalobcovi zaplatenie len jednej zmluvnej pokuty 500.000 Sk, preto tvrdenie žalobcu o snahe žalovaného získať množstvo zmluvných pokút, je nedôvodná. Povinnosti súvisiace s výkonom, postupom prác pri realizácii stavby G. v zmysle čl. II bod 1 písm. c/, d/, e/ sú plne v súlade s Vyhl. Slovenského úradu bezpečnosti práce č. 59/1982 Zb. Taktiež, čo sa týka ustanovení zmluvy o zriadení vecného bremena vo forme bezplatného a trvalého odovzdania 3 parkovacích boxov v prospech žalovaného, súd uveril žalovanému, že na takúto povinnosť sa zaviazal sám žalobca, pretože on sám ponúkol adekvátne riešenie vzájomných vzťahov medzi účastníkmi s prihliadnutím i na skutočnosť, že predsa stavba G. aj jemu prinesie zisky uvedomujúc si jej negatívny dopad v budúcnosti na susedné nehnuteľnosti žalovaného. V tomto smere je potrebné poukázať na vôľu žalobcu a jeho dispozičné právo v zmysle judikátu NS SR č. 3Cdo 49/2006. Nie je zanedbateľné, že stavba G. spôsobí /spôsobila/ ujmy aj žalovanému ako vlastníkovi susedných nehnuteľností, či už zatičením jeho pozemku, administratívnej budovy, vlnutím pozemku, padaním snehu, ako aj znemožnením pohybu po C. F. v čase športových a iných podujatí. Sám žalobca v predmetnej Zmluve v čl. I bod 4b/ Zmluvy ustálil a uznal, že po skončení stavby G. a najmä stavba SO-01 a SO-16 budú trvale negatívne vplývať na pozemky a stavby žalovaného a z tohto dôvodu prijali záväzok zmluvne upraviť novovzniknutý stav zmluvne. Žalobca navyše v konaní nepreukázal neexistenciu negatívneho dopadu stavby bezprostredne susediacej s nehnuteľnosťami

žalovaného na tieto nehnuteľnosti, zvlášť keď je postavená 0,5 m od pozemku žalovaného. Navrhovaný dôkaz žalobcu na preukázanie tejto skutočnosti ohliadkou miesta súd zamietol z dôvodu, že súd v zastúpení sudkyne ako laika predsa nemôže vyhodnocovať vplyv zatienu, padanie snehu a pod., a ich rozsah na nehnuteľnosti žalovaného len na základe ohliadky, nakoľko na takéto posúdenie je potrebná znalosť znalca z odboru, pričom žalobca listinnými dôkazmi svoje tvrdenia o neexistencii negatívneho dopadu stavby G. na nehnuteľnosti žalovaného nepreukázal. Odhliadnuc však od tejto skutočnosti, súd posudzuje v prejednávanej veci predmetnú Zmluvu v čase jej uzavretia a nie existenciu negatívneho vplyvu stavby žalobcu na pozemky žalovaného aktuálne, preto posudzovanie týchto skutočností súd považuje za irelevantné napriek svojim vyjadreniam vyššie. Zmluva bola uzavretá za určitým účelom s vedomím oboch zmluvných strán, že negatívny dopad na nehnuteľnosti žalovaného stavbou G. bude daný i v budúcnosti, čo stavba v bezprostrednej blízkosti susednej nehnuteľnosti bezpochyby spôsobuje. Žalobca tu ďalej nemôže poukazovať len na spoločenský význam G., nakoľko je rovnocennou zmluvnou stranou ako žalovaný a pred súdom sú obe sporové strany rovné. Povinnosť žalovaného zakotvenú v čl. II bod 3 Zmluvy vydať písomný súhlas s vydaním stavebného povolenia stavby G. a vykonať procesný úkon späťvzatia návrhu v konaní na Krajskom súde v Bratislave č.k. 24S 213/01 si žalovaný splnil aj napriek tomu, že žalobca toto popiera v časti späťvzatia návrhu. Ako súd z obsahu predmetného spisu č. k. 24S 213/01 zistil, žalovaný skutočne dňa 19. 12. 2001 vykonal úkon späťvzatia žaloby, pričom v tento deň napriek tomu, že ešte dňa 17. 9. 2001 bol vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za návrh, tento nezaplatil a o zastavení konania nebolo rozhodnuté. Rozhodnuté bolo až 30. 11. 2001 bez volania účastníkov, pričom expedované zo súdu bolo až 10. 1. 2002. Je potrebné ešte uviesť, že v tomto prípade je irelevantné, či konanie bolo zastavené pre späťvzatie alebo nezaplatenie súdneho poplatku, dôležité je, že žalovaný v ňom nepokračoval, hoci mal možnosť po doručení uznesenia o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, v dodatočnej zákonnej lehote poplatok zaplatiť. Vzhľadom na tieto skutočnosti je zrejmé, že konanie žalovaného namietané žalobcom ako rozporné s dobrými mravmi pre nesplnenie si podmienky čl. II bod 3 Zmluvy súd vyhodnotil ako nedôvodné.“

5. K otázke počiatkovej nemožnosti plnenia podľa predmetnej zmluvy súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: „Čo sa týka počiatkovej nemožnosti plnenia z predmetnej Zmluvy podľa § 37 ods. 2 OZ, súd nezistil, žeby Zmluva obsahovala niektoré ustanovenia nemožné, ako tvrdí navrhovateľ, pričom sa jedná o čl. II bod 1 písm. c/, d/, e/ Zmluvy.

-čl. II bod 1 písm. c/: žalobca mal zabezpečiť na vlastné náklady zmluvne pracovný postup, aby pri výstavbe G. boli využívané iba pracovné postupy a mechanizácia, aby zdvíhacie mechanizmy nezasahovali ponad pozemky žalovaného. V tomto prípade sa nejedná o plnenie nemožné, pretože pracovný postup a mechanizmy v súčasnej dobe i v dobe uzatvárania zmluvy existovali bežne, aby sa vyhli zasahovaniu ponad susedný pozemok žalovaného. Je to skutočne len vecou správneho nastavenia postupu pri práci a osadenia pracovných zariadení. Jedná sa navyše o povinnosti uložené žalobcovi rozhodnutím Okresného úradu Bratislava III, odbor životného prostredia č. 2001/19617-150/151 T.. C. zo dňa 19.12.2001, ktorým bola žalobcovi stanovené podmienky pre realizáciu stavby.

-čl. II bod 1 písm. a/: stavba G. mala byť vybudovaná podľa výkresu tvoriaceho prílohu Zmluvy tak, že mala byť osadená minimálne najbližším okrajom od hranice pozemku žalovaného. Na túto povinnosť sa zaviazal samotný žalobca po právoplatnosti rozhodnutia OÚ Bratislava III zo dňa 05.06.2001 o umiestnení stavby G. zmenou projektovej dokumentácie stanovenou mu Rozhodnutím OÚ Bratislava III, odbor ŽP zo dňa 19.12.2001. Žalobca na túto povinnosť pristúpil, pričom sa vôbec nejedná o nemožné plnenie.

-čl. II bod 1 písm. d/: aby pri výstavbe haly, najmä stavby SO - O1 stavebné práce počas výstavby a všetky práce v budúcnosti súvisiace s údržbou objektov, najmä lešenia, nezasahovali nad pozemok žalovaného, preto lešenia, pracovné plošiny sa mali postaviť a zabezpečiť tak, aby bol znemožnený a vylúčený prístup na pozemok žalovaného. I v tomto prípade sa nejedná o plnenie nemožné s prihliadnutím na možnosť, a pri zachovaní vzdialenosti 1,5m od pozemku žalovaného, zabezpečiť túto povinnosť vhodným postavením lešenia a zabezpečením, pracovných postupov, za možné a nutné s prihliadnutím na § 215 Vyhl. č. 59/1982 Zb., pričom navyše žalobca nepreukázal tvrdenú skutočnosť,

-čl. II bod 1 písm. e/: aby pri výstavbe a neskôr pri údržbe stavby zabezpečil žalobca padanie stavebného materiálu, sute, odpadu a prachu na pozemok žalovaného, napr. sieťami, oplotením lešenia a pod. V ustanovení tejto podmienky je už stanovený spôsob, ako mal a má žalobca zabezpečiť nepadanie stavebného materiálu, odpadu, prachu na pozemok žalovaného. Jedná sa o štandardný a bežný spôsob, ako sa obťažovanie pri stavbách v takomto rozsahu zabezpečuje. Žalobca pri nemožnosti tejto podmienky Zmluvy poukazoval predovšetkým na skutočnosť, že nie je možné zabezpečiť, aby prach nepadal na pozemok žalovaného, ale v kontexte k samotnej zmluve je však potrebné toto ustanovenie

vykladať tak, aby žalobca zamedzil padaniu odpadu, prachu zo stavby G. na pozemok žalovaného vo zvýšenej miere, a nie pri bežnej prašnosti, ako sa to snaží vykresliť žalobca, navyše i z rozhodnutia, ktorým bola žalobcovi uložená poriadková pokuta (bod 21), bolo porušovanie týchto povinností žalobcom skonštatované a zároveň i v zmysle Stavebného povolenia zo dňa 05.06.2001, právopl. 31. 8. 2001 mu tieto povinnosti boli uložené.“ Záverom sa súd prvej inštancie zaoberal posúdením existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení a v tejto súvislosti v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: „Súd nezistil nevyváženosť zmluvných práv a povinností čl. IV bod 2,3, ktorá by spôsobovala neplatnosť predmetnej zmluvy v týchto častiach podľa § 37 ods. 2 OZ, zvlášť, aj keby súd hypoteticky neplatnosť niektorých ustanovení by existovala v týchto častiach žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na takomto určení podľa § 137 písm. c/ CSP, nakoľko pri uplatňovaní si zmluvných pokút sa jedná o prípadné žaloby na plnenie, kedy si súd prejudiciálne vyhodnotí otázku platnosti, príp. neplatnosti častí zmluvy.“

6. S poukazom na tieto závery súd prvej inštancie žalobu zamietol a o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. s tým, že úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

7. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie. Vytkol súdu prvej inštancie, že sa neriadil právnym názorom odvolacieho súdu vyjadreným v zrušujúcom uznesení z 23. 3. 2017 č. k. 6Co/514/2015- 637. Ďalej žalobca v odvolaní uviedol, že v konaní preukázal, že stavba G. nemá žiadny negatívny vplyv na nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaného, ktorý by zakladal dôvod na uzavretie predmetnej zmluvy. Žalobca predložil dôkazy o tom, že uhol zatienenia nehnuteľnosti žalovaného neprekračuje povolený limit (viď svetlotechnické posudky), o dažďových žľaboch na odvod vody zo strechy, ako aj o inštalácii protišnehových zábran na streche G.. Tieto dôkazy súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní nezohľadnil. Žalobca opakovane navrhoval vykonanie miestnej obhliadky, ktorú však súd prvej inštancie odmietol vykonať, hoci by z nej vyplynuli žalobcom tvrdené skutočnosti (napr. existencia protišnehových zábran na streche G., dĺžka spoločnej hranice medzi pozemkami sporových strán, nemožnosť plnenia zmluvných ustanovení, napr. čl. II. bod 1/ písm. d/ zmluvy, teda nemožnosť splnenia povinnosti postaviť lešenie pri G. tak, aby nezasahovalo nad pozemok žalovaného). Stavba G. susedí s nehnuteľnosťami žalovaného len v dĺžke 13 metrov, ktorá je vzhľadom na celkové rozmery stavby G. zanedbateľná. Záver súdu prvej inštancie o tom, že stavba G. má negatívny vplyv na nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaného, z vykonaného dokazovania nevyplýval. Podľa žalobcu súd prvej inštancie dospel k nesprávnym záverom aj ohľadom časového stresu žalobcu a celkovo ohľadom okolností, za ktorých bola predmetná zmluva uzavretá. Časový stres žalobcu pri uzatváraní predmetnej zmluvy síce súvisel s potrebou predloženia stavebného povolenia, ale nebol tým spôsobený. Žalovaný sa pred uzavretím predmetnej zmluvy dozvedel od generálneho sekretára žalobcu, že žalobca potrebuje súhlas žalovaného na získanie stavebného povolenia. Žalovaný nechcel dať žalobcovi súhlas na výstavbu G., čím blokoval vydanie stavebného povolenia a tým aj získanie finančného príspevku na stavbu G.. Žalovaný túto skutočnosť zneužil na uzavretie predmetnej zmluvy, čo sa odrazilo na jej obsahu, pretože žalobca sa za súhlas žalovaného s vydaním stavebného povolenia zaviazal k neprímeraným zmluvným povinnostiam a v prípade ich porušenia k neprímeraným zmluvným pokutám čo do počtu aj čo do výšky. Skutočnosť, že žalobca bol pri vydaní stavebného povolenia na stavbu G. blokován žalovaným, vyplýva zo samotného stavebného povolenia z 19. 12. 2001, v ktorom sa uvádza, že žalovaný podaním z 10. 12. 2001, t. j. pred podpisom predmetnej zmluvy, nesúhlasil s vydaním stavebného povolenia a tiež z čl. II. bod 3 zmluvy, v ktorom je zakotvený záväzok žalovaného vydať písomný súhlas na vydanie stavebného povolenia a vziať späť žalobu vedenú na Krajskom súde v Bratislave po d sp. zn. 245S/213/01. Bezprostredne po tom, ako žalovaný dosiahol, čo potreboval (uzavretie predmetnej zmluvy), t. j. v deň nasledujúci po uzavretí predmetnej zmluvy, teda 19. 12. 2001, bolo stavebné povolenie vydané. Ak by žalobca predmetnú zmluvu so žalovaným neuzavrel, prišiel by o niekoľkomiliónový príspevok na stavbu G. zo štátneho rozpočtu. Uvedené okolnosti žalovaný zneužil na to, aby so žalobcom uzavrel predmetnú zmluvu, ktorú by žalobca bez potreby vydania stavebného povolenia do konca roku 2001 a s ním spojeného súhlasu žalovaného so žalovaným nikdy neuzavrel. Z toho je zrejmé, že predmetnú zmluvu žalobca neuzavrel slobodne, ale výlučne pod vplyvom okolností spôsobených aj žalovaným. Pritom skutočným účelom uzavretia predmetnej zmluvy zo strany žalovaného bolo získanie majetkového prospechu a nie teda úprava vzťahov medzi sporovými stranami. Táto skutočnosť podľa žalobcu zakladá jeden z dôvodov, pre ktorý je predmetná zmluva v rozpore s dobrými mravmi. Ďalej žalobca v odvolaní namietol, že v konaní nebol preukázaný záver súdu prvej inštancie, že žalobca si mal byť už v čase uzavretia predmetnej zmluvy vedomý toho, že ju

nebude dodržiavať. Ide podľa žalobcu o nepodloženú domnienku súdu prvej inštancie. Zápis č. 03/2002 vyhotovený Výkonným výborom žalobcu v marci 2002 túto domnienku súdu prvej inštancie nepotvrďuje. Práve naopak, z tohto zápisu vyplýva, že Výkonný výbor žalobcu sa o predmetnej zmluve dozvedel až v marci 2002 a hneď po oboznámení sa s jej obsahom navrhol predmetnú zmluvu zrušiť pre nevyváženosť jej obsahu v neprospech žalobcu. Takéto konanie Výkonného výboru žalobcu nemožno považovať za konanie, ktoré by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Podľa žalobcu súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, že zmluvná pokuta žalovaného dojednaná v čl. IV. bod 2 písm. ab/ predmetnej zmluvy vo výške 300.000 Sk denne niekoľkonásobne prevyšuje sumu zmluvných pokút žalobcu. V tejto súvislosti žalobca poukázal na to, že súčet zmluvných pokút na jeho strane predstavuje pri jednorazovom porušení povinností sumu viac ako 3.300.000 Sk. Nezodpovedá tiež skutočnosti záver súdu prvej inštancie, že žalovaný bol iba pasívnym vlastníkom nehnuteľností. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný takmer proti každému rozhodnutiu v územnom a stavebnom konaní vznášal námietky, podával odvolania v správnom konaní a žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí. Takýto postup žalovaného nemožno nazvať pasívnym.

8. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie na pojednávaní a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

9. Do 30. júna 2016 bolo podľa § 80 O.s.p. možné žalobou uplatniť, aby sa rozhodlo najmä a/ o osobnom stave (o rozvode, o neplatnosti manželstva, o určení, či tu manželstvo je alebo nie je, o určení rodičovstva, o osvojení, o spôsobilosti na právne úkony, o vyhlásení za mŕtveho); b/ o splnení povinnosti, ktorá vyplýva zo zákona, z právneho vzťahu alebo z porušenia práva; c/ o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem. Za určovací návrh (žalobu) v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. považovala súdna prax aj (v danom prípade podanú) žalobu o určenie neplatnosti právneho úkonu. Právny záujem, ktorý bol podmienkou prípustnosti takejto určovacej žaloby, musel byť naliehavý. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu išlo o posúdenie, či podaná žaloba predstavuje vhodne (účinne a správne zvolený) procesný nástroj ochrany žalobcovho práva, ktorým sa môže dosiahnuť odstránenie spornosti alebo neistoty práva. Najvyšší súd už v rozhodnutí sp. zn. 1 Cdo 91/2006 konštatoval, že nedostatok naliehavého právneho záujmu „predstavuje samostatný a prvoradý dôvod, pre ktorý určovací návrh nemôže obstáť a ktorý sám osebe a bez ďalšieho vedie k zamietnutiu návrhu“ (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR z 14. 9. 2017 sp. zn. 3 Cdo 24/2017).

10. Právny záujem, ktorý bol podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby (§ 80 písm. c/ O.s.p.), musel byť naliehavý v tom zmysle, že vyhovením žalobe bolo možné odstrániť spornosť určitého právneho vzťahu a ochranu práv žalobcu alebo jeho oprávnených záujmov. Súdna prax vychádzala z toho, že: (1) naliehavý právny záujem sa viaže na konkrétny určovací petít (to, čoho sa žalobca v konaní domáhal) a súvisí s vyriešením otázky, či sa žalobou s daným petitom môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva alebo právnej neistoty, (2) tento záujem je daný vtedy, pokiaľ by bez súdom vysloveného určenia bolo buď ohrozené právo žalobcu alebo by sa jeho právne postavenie stalo neisté, (3) záver súdu o (ne)existencii naliehavého právneho záujmu žalobcu predpokladá posúdenie, či podaná určovacia žaloba je vhodný (správne zvolený a prípustný) procesný nástroj ochrany jeho práva, (4) naliehavý právny záujem je daný tiež vtedy, ak sa určovacou žalobou vytvorí pevný právny základ pre vzťahy účastníkov a predíde prípadným ďalším sporom, (5) naliehavý právny záujem je spravidla daný všade tam, kde rozhodnutie súdu bude podkladom pre zápis do katastra nehnuteľností, (6) naliehavý právny záujem na určení, či tu právny vzťah alebo právo je, či nie je, môže mať aj tretia osoba (na samom úkone alebo právnom vzťahu bezprostredne nezúčastnená), pokiaľ preukáže, že požadovaným určením sa priaznivo ovplyvní (zlepší) jej právne postavenie (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR z 27. 4. 2017 sp. zn. 1 VCdo 1/2017).

11. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca v spore nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení v takom zmysle, ako je to uvedené v predchádzajúcich odsekoch. Totiž žalovaný doposiaľ proti žalobcovi neuplatnil žiadnu žalobu na súde nárok na zaplatenie zmluvných pokút dojednaných v predmetnej zmluve, resp. neuplatnil žalobou na súde žiadny iný nárok vyplývajúci z predmetnej zmluvy (ide tu o vecné bremeno týkajúce sa 3 garážových boxov). Ak by tak mienil urobiť, okrem iných prostriedkov obrany by žalobca v prípadnom súdnom spore o zaplatenie tej - ktorej pokuty dojednanej v predmetnej zmluve (v takom spore by žalobca mal procesné

postavenie žalovaného), resp. v súdnom spore týkajúcom sa zriadenia vecného bremena spočívajúcom v bezplatnom užívaní 3 parkovacích boxov, mohol namietať jej neplatnosť s tým dôsledkom, že súd prejednávajúci taký spor by musel ako predbežnú otázku riešiť ne/platnosť predmetnej zmluvy. Ak by dospel k záveru, že predmetná zmluva je neplatným právnym úkonom, musel by žalobu o zaplatenie pokuty ňou dojednanej, resp. žalobu uplatňujúcu iný nárok zo zmluvy zamietnuť. Okrem toho, určenie neplatnosti tých ustanovení predmetnej zmluvy, ktoré sa vzťahujú na proces výstavby tenisovej haly (čl. II/ bod 1/ písm. c/, d/, e/) nemôže mať žiadny praktický význam, keďže výstavba predmetnej tenisovej haly bola dokončená v roku 2004 a v tom istom roku bola táto stavba aj skolaudovaná. Je celkom zrejmé, že z tohto dôvodu žalobca nemôže mať naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvných dojednaní, podľa ktorých sa zaviazal zabezpečiť, aby pri výstavbe G. zdvihacie mechanizmy nezasahovali nad pozemky žalovaného, aby lešenia, pracovné plošiny a pod. nezasahovali nad pozemok žalovaného, resp. aby pri výstavbe žalobca zabezpečil padanie stavebného materiálu, sute, odpadu, prachu a pod. na pozemok žalovaného. Je samozrejmé, že v súvislosti s tým neexistuje naliehavý právny záujem ani na určení neplatnosti tých ustanovení predmetnej zmluvy, ktorými boli dojednané pokuty na porušenie uvedených povinností žalobcu (čl. IV/ bod 3/ písm. ad/, ae/, af/). Pokiaľ ide o tie ustanovenia predmetnej zmluvy, ktoré žalobcovi ukladajú povinnosti týkajúce sa budúcej údržby objektov (čl. II/ bod 1/ písm. d/, e/ zmluvy), platí to, čo bolo uvedené vyššie. Ak by teda žalovaný v budúcnosti uplatnil proti žalobcovi žalobou na súde zaplatenie pokuty za porušenie týchto povinností, žalobca by sa mohol brániť uplatnením neplatnosti týchto ustanovení zmluvy s tým, že túto otázku by musel súd riešiť v rámci riešenia predbežnej otázky.

12. V neposlednom rade poukazuje odvolací súd na to, že žalobca nevysvetlil, z akého dôvodu požaduje určenie neplatnosti celej predmetnej zmluvy vrátane tých jej ustanovení, ktoré obsahujú záväzky žalovaného (čl. II/ bod 3/ písm. a/, b/, čl. IV/ bod 2/ písm. a/, aa/, ab/ zmluvy), resp. tých zmluvných dojednaní, ktoré majú len deklaratórny charakter (celý čl. I/, celý čl. III/, čl. IV/ bod 1/, 4/). Nie je zrejmé, v čom by mal spočívať naliehavý právny záujem na určení neplatnosti týchto častí predmetnej zmluvy. Ak by sa vychádzalo z toho, že tá časť obsahu zmluvy, ktorou boli stanovené povinnosti žalobcovi (čl. II/ bod 1/, 2/ v spojení s čl. IV bod 3/ zmluvy), nemožno oddeliť od tej časti zmluvy, ktorou boli stanovené povinnosti žalovanému (čl. II/ bod 3/, čl. IV/ bod 2/ zmluvy), treba uviesť, že povinnosti žalovaného uvedené v čl. II/ bod 3/ písm. a/, b/ žalovaný splnil už pred 15 rokmi. Preto tu nemôže existovať naliehavý právny záujem na určení neplatnosti týchto zmluvných ustanovení. Povinnosti žalovaného obsiahnuté v čl. IV/ bod 2/ sa týkajú výstavby tenisovej haly, ktorá bola ukončená v roku 2004, takže ani tu nemožno hovoriť o naliehavom právnom záujme na požadovanom určení. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že nie je dôvodná námietka žalovaného, že žalobcovi v spore chýba aktívna vecná legitímácia. Žalobca totiž listom vlastníctva pre kat. úz. G. M. Č.. XXXX preukázal, že je vlastníkom nehnuteľnosti susediacej s pozemkami žalovaného a to 5 - dvorcovej tenisovej haly.

13. Z uvedeného vyplýva, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 470 ods. 2 prvá veta C.s.p. Vzhľadom na to nebolo možné žalobe vyhovieť. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

14. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

15. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).